

BİR OTEL ODASININ HATIRALARI

BERNA GÜZEY

© / otukennesriyat

YAYIN NU: 2414
EDEBÎ ESERLER: 1206

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-494-2

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

Koşuyolu Mah. Mahmut Yesari Cad. Nu: 76 • 34718 Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 546 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Veysel Gökberk Manga

Son Okuma: Cemre Çelik

Kapak Tasarımı: Ötüken

Dizgi-Tertip: Ötüken

Kapak Baskısı: Çınar Matbaacılık

Baskı: Ötüken Neşriyat A.Ş.

Koşuyolu Mah. Mahmut Yesari Cad. Nu: 76
Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 546 03 50
Sertifika Nu: 4926

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Kitabın tamamı veya seçilmiş bir bölümü yapay zekâ teknolojilerinin eğitilmesi amacıyla kullanılamaz.

Berna Güzey: Ankara’da dünyaya geldi. İlkokula, subay olan babasının görevi dolayısıyla geldikleri Erzurum’da başladı. İlkokul öğretmenini olan annesinin de Erzurum’un Kahramanlar Köyü İlkokulunda göreve başlamasıyla beraber henüz beş yaşındayken annesinin öğretmenlik yaptığı okulda ilkokula başladı. Birinci sınıftan sonra Ankara’ya döndü ve ilk ve ortaöğreniminin ardından lise öğrenimini Özel Fatoş Ablâ Kolejinde tamamladı. Çocukluğundan itibaren okumaya ve edebiyata ilgisi vardı. Zamanının büyük bölümünü babasının kütüphanesinde geçirirdi. İlgi odakları hep edebiyat ve matematik oldu. Matematiğe olan ilgisinin o dönem ağır basması sebebiyle üniversite öğrenimini Hacettepe Üniversitesi İstatistik Bölümünde tamamladı. Mezun olduktan sonra bir dönem çeşitli özel şirketlerde çalıştı. Sonrasında uzun yıllar ilköğretim ve lise öğrencilerine matematik öğretmenliği yaptı.

2012 yılında Edebiyat Sanat ve Kültür Araştırmaları Derneğinin düzenlediği edebiyat yarışmasında “Son Perde” isimli hikâyesi ile ikincilik ödülüne, 2013 yılında yine ESKADER tarafından düzenlenen edebiyat yarışmasında “İnsanoğlu” isimli denemesiyle birincilik ödülüne layık görüldü. 2015 yılında Bedri Rahmi Eyüboğlu adına düzenlenen hikâye yarışmasında “Son Zeytinler” isimli hikâyesi ile teşvik ödülü almış ve 2022 yılında Ömer Seyfettin adına düzenlenen hikâye yarışmasında da “Kayıtsız Kâmil Efendi” isimli hikâyesi ödüle layık görülmüştür. *Söğüt* ve *Ayarsız* başta olmak üzere birçok edebiyat dergisinde ve hikâye kitaplarında öykü ve denemeleri yayımlanmıştır. 2017 yılında Türkiye Cumhuriyeti Avrupa Birliği Bakanlığı tarafından “Şiirli Tabaklar” adlı sosyal sorumluluk projesinde yer aldığı için onurlandırılmıştır. Bunun yanı sıra şiir ve şarkı sözü çalışmaları vardır. Çocuklar için yayımlanan kitap ve eğitim setlerinde çocuk şarkı sözleri, kanserle mücadele için yine çocuklar için yayımlanan bir şiir kitabında katkıları bulunmaktadır. Ayrıca yayımlanmış birçok müzik albümünde şarkılara söz yazarlığı yapmıştır.

2019 yılında dokuz hikâye ve iki denemeden oluşan ilk kitabı *Son Zeytinler* 2021 yılında yine hikâye ve deneme üzerine *Balkabağı*; 2024 yılında *Abus* isimli romanı Ötügen Neşriyat tarafından yayımlanmış akabinde bu roman *Karar* Gazetesi tarafından 2024 yılının en iyi beş romanından biri olarak seçilmiştir.

İÇİNDEKİLER

KAYITSIZ KÂMİL EFENDİ • 11
KALEM • 27
SÜLÜK • 33
KEDİLER AĞLAR MI? • 43
YEŞİL MANTOLU KADIN • 49
SEMERLİ YÜREK • 59
BİR OTEL ODASININ HATIRALARI • 63
KAĞITTAN GEMİLER • 75
DELİYMİŞİM • 81
14 NİSAN • 85
BEYNİMİN TAVAN ARASI • 91
ÇAMUR • 97
HAYALLERDE SEYRİ ALEM • 105
PSİKİYATR • 111
CEVAHİR • 119
MADEM ÖYLE • 123
B • 127
K • 131
S • 133
M • 137

KAYITSIZ KÂMİL EFENDİ¹

“Karar!

10/11/... tarihinde verilen ‘Kovuşturmaya gerek yoktur,’ kararının iptaline, müteveffanın başının sağ tarafından vurulmasına rağmen silahın sol tarafında bulunması göz önünde bulundurularak intihar şüphesinin ortadan kalktığına, sanık Ali Durmaz’ın tutuklu yargılanmasına karar verilmiştir.”

Gözlükleri burnunun ucundan düştü düşecek Zabıt Kâtibi Kâmil Efendi, kara sarı, kırıxık parşömen kağıdına dönmüş ellerinin derisi kemiklerine yapışmış, incecik parmakları hızlarından birbirinin içinden geçer gibi daktilonun tuşlarının tepesine inip duruyor, Hâkim’in söylediği her kelimeyi kayıtlara geçiriyordu. Duruşma bitmişti. Herkes salonu terk ederken Ali Durmaz, kollarına girmiş iki jandarma eri nezaretinde, kelepçelenmiş ellerini *-sanki mümkünmüş gibi-* derisini soyarcasına kurtarmaya çalışarak dehşetle bağırıyor ve o ellerini kurtarmaya çalıştıkça kelepçe daha da sıkılaşıyordu.

“Ben bir şey yapmadım! Ben kimseyi öldürmedim!”

Kâmil Efendi duruşma salonundan çıkanların çılgınlık atan adama ya kınayan ya da acıyarak bakan yüzleriyle hiç alakadar olmadan dosyaları topladı. İfadesiz suratı, yarı kambur bedeniyle müsemma arşiv odasına gitti.

¹ Bu hikâye Gönen Belediyesinin 2022 yılında düzenlediği 33. Ömer Seyfettin Hikâye Yarışmasında ödül almıştır. Aynı yıl İnebolu Kültür Sanat Derneğinin düzenlediği Oğuz Atay Öykü Ödüllerinde, hazırlanacak seçkiye girmeye hak kazanmış fakat bir önceki ödül dolayısıyla bu seçkiden elenmiştir.

KALEM

“Dedemin bana hediye ettiği kalem kayıp! Her hikâyemin ilk cümlesini yazıp sonra kutusuna koyduğum kalem. Gözüm gibi baktığım, eskimesin yıpranmasın diye nadiren kullandığım.

“Anneannemin evinde başlarım her hikâyeme. Yazdığım her hikâyenin ilk satırları şu ahşap çalışma masasında ve şu yeşil camlı masa lambasının hüzmesi altında yazılmalı. Devamı başka yerlerde gelebilir ama başlangıç tam da bu turuncu minderli sandalyede otururken, şu masada ve illâki o kalemle yazılmalı.

“Yoksa mı? Yoksa yazamam, olmaz!”

Haftalar önceydi. Benim gözümün nuru, sınırlı üretim Jane Austen serisi Montblanc kalemim kaybolmuştu. Ve artık onu bir daha göremeyeceğimi biliyordum.

Bu, dededen kalma evin ikinci katındaki odam her zaman hazır, beni bekler. Anneannem, çiçek gibi tertemiz tutar bu odayı. Gecenin yarısı, sabahın körü, her an gelip odama girebilirim. Benim hâlim de hâl değil ki. Sağım solum belli olmaz zaten. Kim demiş ayrıca, her şeyin vakti vardır diye? Gecemin gündüzümün hesabını kime vereceğim?

Kalemimin yokluğunu fark ettiğim gece üç sularında gelmiştim bu eve. Anahtarım var tabii ki. Uyuyanları rahatsız etmem. Ben kimseyi rahatsız etmediğim gibi kimse de beni rahatsız etsin istemem. Kalemim benimleydi diye hatırlıyordum, olabilecek her yere de bakmıştım ama yoktu. Sonra düşündüm: almamıştım yanıma. Zehirli bir şüphe sarıvermişti içimi, onu bulabilmek için bir solukta

SÜLÜK

“Beni böyle kabul et.”

“Yalanlarınla mı?”

“Evet.”

“Neden?”

“Bensiz yapamazsın.”

Duyulan, bardağa sürahiden dolan suyun sesi ve görünen, ayakta suyu bir dikişte içen adamdı. Boş bardağın masaya bırakılırken çıkardığı sesin şiddetinin kadının bedeninde misliyle yankılanması. Bir nefes sonra, adamın la-kayt üslubunun ve sesinin sakinliğinin bu sefer de kadının her bir saç telinin köküne kızgın yağ damlatması.

“Kabullenirsen sen rahat edersin. Hatta sana bir iyilik edeyim. Rahat etmen için. Şöyle düşün. Ben dümdüz giden ve hiç kırılmayan bir ışını kırıyorum. Kırılan ışın yön değiştirip başka bir karanlığı aydınlatıyor. Aydınlanan o karanlığın gizini sen de görüyorsun böylelikle. Aksi takdirde, kırılmayan bir ışık demeti, önündeki yoldan başkasını aydınlatmaz. Bu rutin hayatında ve hiç değişmeyen nabız atışında farklılık yaşarsın. İstemez misin?”

“Senin rutin dediğin huzur ve güven.”

“Çok klişesin. Bu girift âlemde benden sadece gün içinde hissedebileceğim üç beş duygu arasında sıkışıp kalmamı istiyorsun.”

“Oyunsa istediğin, marifet bunu yalansız oynayabilmek.”

“Bu illüzyon, yalan değil. Hayatı hilesiz oynayamazsın. Ya oyunu sen kurarsın ya da birinin oyununa figüran olursun.”

“Bu sırada o kuklaları kırmak veya incitmek seni üzmez mi?”

KEDİLER AĞLAR MI?

Neriman Teyze'yle birbirimize çok benzeriz. Benim de tüylerim bembeyaz, onun başındaki saçlar da öyle. Beraber yaşıyoruz. Evimiz, apartmanın giriş katında. Üç katlı bir apartman bu. Hep söylüyorum ona ama bir türlü derdimi anlatamadım. Duvarlarında çok çatlak var bu evin. Başımıza yıkılacak bir gün diyorum, gösteriyorum da çatlakları ama anlamıyor. “Sev beni,” dediğimi zannediyor, alıyor kucağına, başlıyor karnımı okşamaya. Ben bundan mustarip miyim? Tabii ki hayır. Ama dinlemiyor beni, ilgilense ya şu evin çatlaklarıyla. Apartmanın her yerinde de görüyorum çatlakları ama kime anlatabildim ki ben derdimi zaten? Hem iş çıkıyor bana da. Aradan dereden fare girmeye kalkışıyor ve tabii sonra beni buluyor cibilliyetsizler karşılarında. E onlara oluyor olan sonrasında da. Ne yapabilirim? Mizacımın tahammülü yok kendilerine.

Gece yarısı oldu. Hava hâlâ çok sıcak. Neden bilmem; içimde tuhaf bir his var. Acayip sesler geliyor sanki yerin diplerinden. Korkunç bir canavar yüzlerce yıldır saklı kaldığı zindanda zincire vurulmuş da muazzam gücüyle zinciri koparmasına tek bir halka kalmış gibi. Sevincinden ve hırsından iç ürperten kahkahalar atıyor sanki. Duyuyorum ben sesi. Vallahi de duyuyorum. Bir şeyler olacak. Bu hayra alamet değil.

Ay neyse... Uyku akıyor gözlerimden de.

Bu nasıl bir ses Allah'ım! Bir kedinin miyavlaması titrer mi korkudan? Hem de nasıl titrer!

YEŞİL MANTOLU KADIN

Şu sokak... Ankara'nın en eski mahallelerinden birinde. İsmet Paşa Mahallesi. Ankara o zamanlar bir avuç. Yılan-kavi birkaç sokak birleşmiş. Birine Uzun Yol denir. Bir diğ-
gerinden giderseniz Hacı Bayram Camii, dümdüz gitseniz
Ulus Meydanı, Sümerbank, derken Büyük Millet Meclisi.
O zamanlar kargaşa da yok sokaklarda, insanlar durgun,
insanlar saygılı, insanlar nazik. Çoğu, Ankara'nın yerli-
si de değil. Genellikle memuriyet sebebiyle yerleşmişler
buraya. Benim annem ve babam da öyle. Rum ve Ermeni
ailelerle de iç içe, sakin ve mesut günler.

İşte o sokaktan, babamın elinden tutan çocukluğum
geçti benim. Gençliğim, başında esen kavak yelleriyle sa-
lına salına bastı aynı kaldırım taşlarına. Öğretmen oku-
lundan mezun olduğu gün elinde diplomasıyla mutluluk
ve heyecandan, anne babasına fırtına gibi koşan bir genç
kız geçti. İlk tayini Ankara'nın Beypazarı ilçesine çıkan
yeni yetme bir öğretmenin heyecanı geçti. Sonra başında
duvağıyla bir gelin ve yine anne babasını ziyarete gelen,
kucağında yeni doğmuş çocuğuyla bir kadın geçti.

Şimdi yine yıllar sonra, Ankara'ya dönmüş ve artık
köhneleşmiş, insanları değişmiş, fakirleşmiş, kendisi vi-
ran o sokaktan, mahallenin ilkokuluna tayini çıkmış, baş-
ka başka şehirlerde, köylerde yüzlerce öğrenci okutmuş
bir öğretmen olarak yeniden geçiyorum. Çocukluğum
ve gençliğimde tanıdığım hiç kimse yok artık buralarda.
Ankara artık kocaman bir şehir. Ekâbir takımı buralardan
gideli çok olmuş. Bu sokakları da mahalleyi de çoktan
unutmuşlar. Tanıdık tek şey, ara ara rastlanan, geçmişten
kalmış, kırık dökük birkaç kaldırım taşı.

SEMERLİ YÜREK

Hiç şaşmaz benim mutsuzluğum. Şaşırtmaz da beni. Alıştık birbirimize. Ne ben onsuz ne o bensiz yapabiliyoruz. Mutsuzlukla tevacuk kaderim. Birkaç nefeslik mutluluk molalarının hemen peşi sıra izler beni. Sanıyorum kimse bana bu kadar sadakat göstermedi.

Mutlulukla birkaç dakikalık oynaşmamdan sonra, “Al-dın nefesini, haydi yola devam,” der, oturur yine yüreğimin orta yerine. Hani ağır bir yük taşıırken biraz soluklanmak için yükü yere bırakır ve tekrar sırtlayıp yola devam edersin ya, işte öyle bir şey mutsuzluğumla benim bağım. Ben, onu gideceğim yere kadar taşımaktan mesulüm san-ki. Gideceğim yer mi? Toprak herhâlde.

Elbette bir şey taşıırken kaslar kuvvetlenir. Mütema-diyen antrenman yaptığınız bir işte güçlenmemek, işin ehli olmamak için biraz noksan olmak gerekir. Evelallah noksanlığım yok. Dolayısıyla benim yürek de bu yükü ta-şımaktan taş gibi oldu. Velhasıl, ben güçlendikçe zat-ı şa-hanelerini taşımak daha kolay geliyor şimdi.

Her zaman için, bu seyrüseferde yükü hafifletmek için bir ucundan tutmak isteyen birileri karşınıza çıkabilir. Bu yardım neticesinde elbette ferahlanır ama her taham-mülün sonu vardır. Nihayetinde bu himmetle rahatlayan kaslar eski gücünü yitirir ama yükün ucundan tutan kişi, yükü bıraktığı anda bu mahut, eskisinden daha ağır gelir. Yardım teklif edeni reddetmek bu durumda ne kibir ne de ukalalıktır. Eğer nezaketiniz bu reddi içine sindiremeyip sizi rahatsız ederse, teklifi sunanı siz yükünüzle yolda ilerlerken yanınızda yürümeye ikna etmeniz daha elverişlidir. Malum, sohbet esnasında, hele de hoş sohbetse yükün

BİR OTEL ODASININ HATIRALARI

Çok yaşlandım, çok... Öyle böyle değil. Her yerim dökülüyor. Yüz on iki yıl ayakta kalmak kolay mı? Hiç değil, inanın. Mevzu ayakta kalmanın zor olması değil tabii, mevzu katlanabilmek. Yaşamaya, görmeye, duymaya maruzum. Hepimiz maruzuz da kimisi mahalle yansa deli saçını tarar hesabı yaşıyor bu dünyayı. Ah! O delilerden olmak vardı da işte, fitratıma aykırı. Neyse bunca yıl susup da bugün konuşmamın da bir sebebi var elbet. Neden mi? Çünkü ben...

Yarın sabah saat sekizde öleceğim.

Burun kıvrırmayın nereden biliyorsun, diye. Emin olduğum için açtım dilsiz ağzımı. Beyânım da kesindir. Bunu ilgi çekmek, sızlanmak ya da kehanette bulunup gözünüzde yücelmek için söylemiyorum. Gününe saatine kadar biliyorum öleceğim anı. Yıkım kararı verildi, ayol! Tebligat geldi. Yarın buldozer indirecek gövdemin ortasına sabah saat tam sekizde kepçesini.

Ben İstanbul'un eskiden Frenk mahalleleri diye tabir edilen ama keçi kılından yapılmış kara abalı, keskin bakışlarıyla etrafı kollayan yılmaz yıkılmaz derviş misali taş cüsseli camilerinin ezanı inledi mi haddini bilip hangi şehrin semtinde olduğunu hatırlayan bir sokakta, hanlıktan otelliğe terfi etmiş yüz on iki yıllık bir binanın ikinci katında karşıdaki gazinoya bakan bir odayım.

İsmim iki yüz beş.

Hafife almayın. Müstağriplerin pek rağbet ettiği epey de revaçta bir handı vaktiyle. Müstağrip yani Batı'ya vurgunlar diyeyim. Hoş görün; lisanım haznesine de yıllar içinde öyle çok kelime girip çıktı ki çoğunu ben bile unuttum. Bir dönem Fransızca'yı neredeyse az buçuk konuşur

KÂĞITTAN GEMİLER

Gözlerini ovuşturdu. Sıcacık yorganın altından çıkmak, Erzurum'un soğuşuna kendini bırakmak beş yaşında bir çocuk için zulümdü belki ama o hiç öyle hissetmiyordu. Yanakları, fırından yeni çıkmış sıcak poğaçaya gibi kızarmıştı, nemlenmiş boynunun kokusu da o lezzeteydi. Her çocuk gibi.

Hemen kalkıp hazırlanmaya başladı. Annesi, üzerinden o eteği çıkarmasını ve yünlü bahçıvan pantolonunu giymesini istediğinde çok bozuldu. Siyah önlüğü nadi-ren giyerdi. Okulda bir nebze ayrıcalıklıydı. Kahramanlar Köyü İlkokulu'nun sadece üç öğretmeninden biri olan annesi o doğduktan sonra beş sene öğretmenliğe ara vermiş ve nihayetinde tekrar göreve dönmüştü. Evde yalnız bırakamayacağı küçük kızının da böylelikle okul hayatı başladı. Hem yaşının küçük olması hem nanemolla bünyesi yüzünden siyah önlük yerine kat kat giydirilirdi. Keşke havalar biraz daha ısınsaydı... O zaman her çocuk gibi o da siyah önlüğünü rahatlıkla giyerdi.

Kahvaltıda Erzurumlu bir çay tiryakisi gibi ağzına bir kesme şeker atıp ciddi ciddi yemeğini yemeye koyuldu. Babası yanına oturmuş, askerî üniforması üzerinde, küçük kızının yumurtasının kabuklarını soyuyor, aynı zamanda tok sesiyle masal anlatıyordu. Doğduğundan beri her gün dinlediği ve babasının ölümüne kadar da dinleyeceği masalı...

“Kuzu Masalı.”

Hiç bitmedi bu masal, sonu hiç gelmedi. Yıllarca. Ta ki babası hayata gözlerini yumana kadar... Hep aynı şekilde başlardı aralarındaki diyalog.

DELIYMIŞIM

Deliymişim ben. Öyle düşündü aile efradım. Tıktılar beni bu beton mezara. Gerçi ne fark eder? İçerisi de dışarısı da dünya sonuçta.

Doktorlar deli demiyorlar bize. Yüzümüze demiyorlar tabii. Hasta diye sıfatlandırıyor onlar bizi. Hatta o kelimeyi yasak ediyorlar. Hah! Çok umrumda sanki.

Bu sabah iki hasta bakıcının konuşmasına kulak misafiri oldum. “103’teki deli yine mi yemedi yemeğini?” dedi nöbet değişimi esnasında, o koca ayaklı olan, diğerine. “Yok be kardeşim. Geberip gidecek açlıktan, ne yapayım, zorla mı ağzına tıkayım? Bırak allasen, yeri seyrediyor o, ne görecekse yerde, kaçık! Amannn! Kadının daha göz rengini görmedim be. Bakmazmış efendim gözlere. Uğraşma, yemezse yemesin. Birinden kurtuluruz, işte fena mı?”

Ah! Pek eğlendim onları dinlerken. Ha, bu arada, 103’teki deli benim.

Kaç yıldır buradayım; hatırlamıyorum. Ondan öncesi mi? Nasıldı hayat? Hay Allah! Çok sisleniyor etraf bazen.

Bir adam vardı. Evet. Eşim. Kocam. Koca? Pek hatırlamıyorum kendisini ama hayal meyal hatırladığım kadarıyla ayyaşın tekiydi. Alçaklık ölçüsünden de kadın düşkünüydü. Sis dağılıyor. Of! İçim sıkılmaya başladı yine. Onunla bununla aldatırdı beni. Evet evet. Profesyonel yalancıydı işte. Yaşıyor mudur ki? O gün... Tamam, istemiyorum. Çık aklımdan. Çık!

O gün yüzüne vurmuştum bana yaşattığı her acıyı, söylediği yalanları. Hatırlıyorum, eyvah! Hayır! Hayır, istemiyorum! Git başımdan! Git!

İçti içti yine. Çok içti. Şeytan.

14 NİSAN

O eski fotoğraf makinesi hayatın kaç karesini dondurmüş, kaç yaprağın dalından kopuşunu, kaç çiçeğin rüzgârda salınışını fotoğraflamış ya da hırçın kara dalgaların kıyılara vuruşunu şeksiz gümansız kaç kez kanıtlamıştı? Kaç hüznü bakışı, kaç çocuğun gülümsemesini, geçen zamanın kaç salisesini fotoğraflarda saklamıştı?

Yıpranmış takım elbisesi üzerine bol gelen adam, bu ayın gazetesinin şiir köşesi için kayalara meydan okuyup onların aralarından çıkarak Karadeniz'e selama durmuş bir kayın ağacının fotoğrafını çekti. Bu ayın şiiri için pek münasipti bu resim. Aklındaki işi bitirince epey rahatları ama o rahatlık da çok uzun sürmezdi. Yüreğini kavuran ateşin yalazı biraz solar, sonra yine kan kırmızısı olurdu. O yüzden de bu uzun boylu yaşlı adam yerinde duramaz, oradan oraya koşturur durur, günün yorgunluğuna rağmen geceleri de ancak ilaçlarla uyuyabilirdi.

Akşam olmuştu. Analog Alman malı Altix makineyi boynuna astı. Boyunluğun kahverengi deri sapı yıpranmıştı, değişmesi gerekiyordu yine. Zaten markanın yazısı da aşınmıştı, belli belirsiz okunur hâldeydi.

Trabzon'un Araklı'sında akşam oldu mu nem insana buz kestirirdi. Konakönü'ne geldiğinde sokakta oynayan üç çocuk, Osman Amca'nın önünü kesti. Bilirlerdi ki cebinde mutlaka onlar için birer gofreti olurdu Araklı'nın gazetecisinin.

"Uy uşaklar, parçaladı beni!" diye kocaman bir kahkaha attı. Karnı da açtı ama Beşiktaş'ın maçı vardı yahu! Şimdi yemek düşünmenin sırası mıydı? Evine yönelmeden önce camiye, oradan da dosdoğru kahvehaneye gitti.

BEYNİMİN TAVAN ARASI

Yeryüzünde canlı canlı duyduğun bütün sesler, denize dalınca uzaklaşır, boğuklaşır, anlamını yitirir, yalnızlığın ve özgürlüğün bütün cazibesi seni kısıvrak yakalayıp ele geçirir. İşte ben zaman zaman bu zevki yaşatırım kendime ki benim için hazzdır. Yalnızlığın en güzel taraflarından biri de, neticede, ruhunu hesapsızca dilediğin yerde gezdirebilmek.

Dilerseniz ince belli bardakta demli bir çay ve bir iskemle de, bu seyahat için şart değilse de memnun edici olabilir. Benim için mi? Bana düğün bayram.

Bugün hayat bana cömert davrandı. Bir demlik çay ve rahat bir koltuğu saatlerce hizmetime sundu. Ben de hoşnutlukla kabul ettim.

Şu ağacın dallarının arasını da örümcek ağı bağlamış. Çok da sık. Üst üste kesif bir ağ dokusu kaplamış her yeri. Altında saklamak istediği bir şeyler var belli ki. O merak beni başka yönlerle çekiyor şimdi.

Beynimin tavan arasında sakladıklarına.

Bir sürü eski eşya. Çok uzaklara da gidesim yok zaten bugün. Gerçi bu uzaklara gitmeden edeceğim yolculuk da zorlu ve yorucu olur aslında ama o iç kemiren merak girdi artık kanıma. Neler vardır orada şimdi neler.

Kapısı da ne zor açıldı. O ne tüyler ürpertici bir gıcirtı. Arada bir yağlamak lazım bu kapıyı. Ne çok eşya birikmiş, saklanmış burada böyle. Uzun süredir el sürmediğim belli oluyor. Her şey toz içinde. Epeydir dokunulmadıkları, hatırlanmadıkları için gömülmüşler beynimin kıvrımlarına. Şu masal kitabı daha az tozlu. “*Ala Geyik*” başlıklı bak.

ÇAMUR

Sanki yağmur onu ıslatmıyordu. Uzun siyah pardösüsüne damlalar korkarak değiyor, zarar vermeden aşağı yuvarlanıyordu. Arkaya taranmış briyantinli siyah saçları da hiç etkilenmemişti yağmurdan. Siyah kösele ayakkabıları yağmurla daha da parlak görünüyordu. Elleri cebinde, acelesiz ve kararlı adımlarla, bastığı yeri iyice hissederek yürüyordu. Yanında, koluna girmiş, ince topuklu ayakkabılarıyla yalpalayarak ona yetişmeye çalışan kadın perişan bir hâlde yanında sürükleniyordu ve sıırsıklamdı. Saatlerce giyinmiş süslenmiş kadıncağızın montu sırtını korusa da kırmızı ipek elbisesinin etekleri bacaklarına yapışmıştı. Kuaförden yapması saçlarının bukleleri de dümdüz olmuştu. Kirpiklerinin rimeli yanaklarından süzölüyordu ama kadın yine de can havliyle adama yetişmeye çalışıyordu.

Bir süre daha yürüdüler. Adam, yerinden oynamış kaldırım taşlarından birine basınca sıçrayan su, bu sefer de kadının, dizinden aşağısı açıkta kalan bacaklarını çamur içinde bıraktı.

Adam lütfen, ona doğru döndü.

“Çok ıslandın. Dönelim de ben seni evine bırakayım.”

Kadından sadece “hı hı,” diye belli belirsiz bir inilti duyuldu.

Şu an sinirden ağlasa fark edilmezdi. Adam güneşli sakin bir günde yürüyordu da yağmur altında kalan sadece kendisiydi sanki.

İki yıldır gözünün içine baktığı, nihayet yemeğe çıktığı adam. Rezil olmuştu. İçinden, en yakın arkadaşına sövdü. Adamı etkilemek için böyle giyinmesini o tembih etmiş, bu aptal kırmızı ipek elbiseyi, ince topuklu ayakkabıları bizzat eliyle seçip onu o giydirmişti. Şu an bu kadar giyi-

HAYALLERDE SEYR-İ ÂLEM

Elli sene önce gelin gelmişti bu sokağa, o zamanlar insanların gıptayla baktığı bu apartmana. Bu sokakta inşa edilen ilk binaydı. Dört katlı apartmanın en üst katına taşındıklarında kendini, şehrin en yüksek kulesine yuva yapmış kuş gibi hissetmişti. Günde kim bilir kaç kere iner çıkardı taş basamakları da bana mısın demezdi.

Şimdi, küçük tenceresinde kaynattığı tarhana çorbasının üzerine azıcık tereyağında nane yakıp döktü. Bu akşam kendine kuracağı mükellef sofranın en hatırı sayılır yemeğini de hazırlamıştı böylelikle. Yavaş yavaş, mutfak tezgâhının yağını kirini temizlemek için bezi sabunladı. Neredeydi bu gözlük? Başka türlü yağı, kiri, tozu da görüyorlardı artık. Vücudunun müsaade ettiği ölçüde, rutin temizliğini yaptı. Son bir gayret, odasındaki pencerenin yanında duran, ahşabının cilası soyulmuş iskemlesine geldiğinde yorgun bacakları da sürenin dolduğunu işaret etmişti zaten. Yüzü de sandalyesi de yan dönüktü sokağa. Şimdi, sokağın sol tarafına uzanan kısmı seyre koyuldu. Yağmurlu günlerde hangi kaldırım taşına basarsa insanın üzerine su sıçrar, kim, ne zaman sokaktan geçer, karşıdaki manav meyve sebzeleri ne nizamda dizer, bakkalın çırağı saat kaç civarı günlük köteğini yer bilirdi. Onun camdan görebildiği son ev, sokağın gri, iç karartıcı, kişiliksiz apartmanlarının arasında kalmış müstakil ve şahsiyet sahibi tek evdi. İki katlı, sarı boyalı evin, duvarına oyulmuş gibi duran balkonunun tavan kısmı yay gibi kavisli, önünden kıpkırmızı petunyalar sarkıyor. Bu güzel evde, ektiği çiçeklerde bile kararlılığı, ölçülülüğü sadece tek renk tercihindense belli, hayatta her zaman vakur duruşuyla tanıdığı, zarif ve kadim dostu Mestnaz Hanım

PSİKİYATR

Evreni, sonsuzluğu, gayeyi, varlığı, yokluğu, fikri, ahlaki kafasında birbirinin içine soktuğu gençlik yıllarında fark etti ki o, en çok insanı merak ediyor. Bütün olgular dönüp dolaşıp insan aklının ve kalbinin kafesinde şekil alıyor. Yaratılışın gayesi o insan denilen sırlı varlıkta gizliymiş gibi.

Psikiyatr olma serüveni tereddütsüz inandığı bu postulatla başlamış ve işindeki başarısı ona genç yaşta profesörlük ünvanını getirmişti. İki kişilik sohbetleri her zaman sevdi. Öyle ki bütün enerjisiyle karşısındakinin bedenine nüfuz edip nabız atışlarından, gözlerindeki harelenmelerden neler düşündüğünü, neler hissettiğini anlamak isterdi. Kalbi muhatabıyla aynı ritimde atar, onun düşüncelerine ve duygularına, çakışmaya yakın paralellikte bir doğruyla yaklaşımaya çalışırdı.

Muayenehanesinde her seanstan sonra mutlaka hastanın iç dünyasından kendi ruhunu koparmak ve tüm enerjisini tüketmiş bedenini şarj etmek için yarım saat dinlenirdi. Üç veya daha fazla kişinin olduğu sohbet ortamlarından, arkadaş toplantılarından mümkün mertebe kaçardı. Kalabalık içinde hiç kimseye fazla ilişmeden dikkatini oradan oraya dolaştırarak etrafında bulunan herhangi bir insana kilitlenmekten kaçınırdı. Kargaşada düğüm çözemezdi. Merakını cezbeden kişiyi rahatsız etme ihtimalinin de yüksek olması nedeniyle kafasının içinde bir melodi mırıldanır ve bu şiddetli arzusunu yenmeye çalışırdı. Neredeyse bu müptelalığı onda hastalık hâlini almıştı.

Etkileyici bir adamdı. Özellikle bakışları zaten ilk etapta karşısındaki insanın bir nebze de olsa muvazenesini bozuyor, sonra da gevşetiyordu onu. Bir süre sonra da hastaları, belki de kendilerinin bile farkına varmadıkları

CEVAHİR

Bugün de ayaklarım, akşamın kızılığ1 üzerine vurmuş o yere, Cevahir'in dükkânına attı beni. Her iş çıkışı olduğu gibi. Huzur bulduğum yegâne yer burası son günlerde, son aylarda, belki de son yıllarda. Dükkânın önünde iki mavi sandalyeyle bir masa da akşamın serinliğinde mayışmış. Bahar geldi tabii. Hanımcıların kokusundan belli değil mi?

Nerede bu adam? Ortada yok yine. İçeriye, başımı uzatıyorum. Tezgâhın arkasında. Hiç durmaz, mutlaka oyalanır bir işle. Yine gülümsüyor gülen gözleriyle.

“Gel Cevahir gel! Demle bir çay, beraberce içelim. Şu hergele dünyanın derdini dinleyelim.”

“Hemen beyim.”

“Yahu ne beyi? Bırak şu lafı artık. Biz çocukluk arkadaşsıyız be Cevahir.”

“Olur mu? Okumuş adamsın sen. Olmaz!”

Mahalleyle akrandır Cevahir'in dükkânı. Cevahir de benim gibi mahalleyle akrandır. Gel gör ki Cevahir de ben de mahallenin en gençlerindenizdir. İnsan dışarı çıktığı zaman kendini hem çok genç hem de çok yaşlı hissederek bu sokaklarda. Gariptir havası işte.

Çocukken beraber oynardık Cevahir'le, ta ki ben — üniversite, iş, evlilik gibi hayatın diğer kademelerini başka yerlerde yaşamak için— mahalleden ayrılana kadar. Yıllar içinde saçları tel tel sağda solda bırakıp tek başıma bomboş kalmış baba evine dönünce de, sık görüşüyoruz bu sessiz, mülayim, uzun, hem de hayli uzun boylu adamla. Neredeyse her akşam soluğu onun dükkânında alıyorum. Memnun mu bundan, değil mi; bilmiyorum. Hüzün dolu gülümsemesi yüzünde sabit, hem çocuk saflığında hem

MADEM ÖYLE

“Anne, canım çok yanıyor. Gitti, terk etti beni. Söylesene, ben nasıl nefes alacağım? Onsuz nasıl yaşayacağım? Bak, günlerdir ortada yok. Kızını bile arayıp sormuyor. Ne buldu o kadında bende olmayan? Söylesene anne!”

Gözyaşları annesinin kucagını ıslatıyor, yaşlı kadının parmaklarıysa usulca, kızının yumuşacık saçlarının arasından geçiyordu. Odaya koşarak giren beş yaşındaki torunu annesini anneannesinin dizlerine yatmış hâlde gördü. Elinde bahçeden kopardığı yana yatmış bir papatya, onun teriyle iyice yumuşamış annesine hediye edilmeyi bekliyordu. Ağlıyordu ama annesi. Ne olmuştu annesine? Onlar neden evlerinde değillerdi? Babası nereye gitmişti? Kaç gündür onu görmüyordu? Annesinin ağladığını görünce, gülen yüzü soldu, elindeki papatyayı ve hatta yapacağı tüm yaramazlıkları unutup olduğu yerde kalakaldı.

Genç kadın hemen toparlandı. Kızına hissettirmek istemiyordu hiçbir şeyi. Acının, hüznün zerresi geçmesin istiyordu onun gözlerinden. Her şeye dayanırdı ama kızının yanaklarındaki gamzelerin solmasına asla tahammül edemezdi.

Annesinin kucagından başını kaldırdı kadın. Yaşlı kadınca kucagını hemen torununa açtı.

“Çiçek'im benim! Hani annen de sen de çiçekleri çok seversiniz ya... Hani o yüzden ismini Çiçek koymuştu ya senin... İşte biz de annenle tam sokağın başındaki dükkânda bir çiçekçi dükkânı açalım diyorduk. Ama bu annen tembellik etmeye kalkıştı. Ben de dedim ki ona, ‘Seni yaramaz! Tembellik kötü bir şey. Hem Çiçek de yardım

B...

Beyhude bağırdı boşluğa.

“Ben miyim baş belası? Bu buhran! Bağırmda bitmeyen bu bun. Bedbahtlığımın bedelini bilmiyorum. Ben ki buraların bozbeyiyim. Ben ki buraların ben-i beşerinin bekçisiyim. Bilirsin. Bundan böyle belagat bekleme benden. Bak, bittim ben.”

Boşlukta beter bir bulut belirdi. Boğuk, bulanık bir bulut. Bezendi bezendi, bir bukağıya büründü. Bakanlar bilemese de Babayiğit'i belli belirsiz boğazlayıverdi.

Bozbey bıraktı bağırmaı. Bağırındaki bun bastı da bastı. Boynundaydı buluttan bukağı, bakanlar bilemese de.

Bezmişti, bıkmıştı. Biliyordu, bitmiyordu, bitmeyecekti. Beyhude bir bıkkınlık. Bitmez bir buhran.

Bir bahar bedrinde bezmiâleme buyurduğunda besili bir bebekmiş. Bir beyzadeymiş. Bahadırılığı bebeliğinden belliymiş.

Böyle bir balamirken bir büyücü belirmiş. Boş bulunmuşken bebeğin beceriksiz bakıcısı, bitivermiş beşiğin başında. Bet bir beğeniyle baykuş bakışlı büyücü bakakalmış bebeğin bembeyaz boğum boğum bileklerine. Bilirmiş, belliymiş bebeliğinden babayiğitliği. Bakışları belermiş, birdenbire boğazlayıvermiş beyin ballı balasını.

Babası bir bakmış, Bozlak'ın Büyücüsü bebesinin başında. Basmış böğrüne bıçağı biçimsizin. Bir de böbürlenmiş, bir de büyüklenmiş buruşuk benizli bataklık büyücüsüne.

K...

Kabil kalmış koca kâinatın küresinde.

Kabiller kalmış. Kutsallar koyu karanlıkta kaybolmuş.

Kara kabanlı kadın, kırık kanatlı karga, kocamış köpek, kızıl kafalı küçük kız kıpırdamıyorlar kahır kaplı kaldırımlarda. Kol kola kaimler karanlıkta. Kalpleri kırılgan. Kafaları kaburgalarına kaymış, kametleri kambur. Konuşmamak da kavilleşmiş, kelâmsızlar. Kanmamışlar Kabil'e, kapılmamışlar kürenin kaşmerliğine. Kabiller küçümsese de küffara kanmamakta kararlılar.

Kalubelada da Kabil kalleş. Keza Kara kabanlı kadın Kabil'e kalubelada da kızgındı. Kahhar kahredecek Kabil'i kıyamet kopunca.

Kocamış köpek kıyacaktı kendine. Kurtardılar. Kırık kanatlı karga da korkusuz. Küçük kız keskin kılıç kabilinde. Kuvvetleri kalplerinde. Kullar Kâdir'e... küsmezler. Kabil kifayetsiz kalacak kıyamette.

Kabiller, Karun'un kasırlarında, kâşanelerinde keyiflerinde. Kaşmerler, kaypaklar kapılarında köle. Karun'un köşkleri kapılmış, küstah köçekler koltuklarda. Kari kalmamış. Kabiller, katiller kibirle kesbetmiş kâinatın kabzasını. Kıyamete kadar...

Kış karşılarında. Kar, kaldırımları kaplıyor. Kara kabanlı kadının kaşları, karganın kanatları, kocamış köpeğin kıl-ları, kızıl kızın keskin kılıcı karlanmış.

Kalleşler keyfinde. Kıyamete kadar...

Korkusuzlar kaimler. Kıyamete kadar...

Kabil, korkusuzlara karşı kudurmuş katillere kumandan, kıyamette kahrolana kadar...

S...

“Sakin! Sensizlikle sinama.”

Sesler sahanlığı sarsıyor. Sarı Sabi’nin saçları suratını saklamış. Sarı Sabi de sedirin saçaklarına saklanmış. Sadrından süzülen sicimlerle solgun suratı sırılsıklam.

Sahanlıktan sızan sigaranın sisi Sarı Sabi’nin sevimli suratını sarıyor. Sahanlıkta sesler satırlara sıkışıyor.

Sokak siyah.

Sonbahar sağa sola savruluyor. Sarı Sabi sükunetle seyreliyor sokakta sallanan salıncağını. Salıncak da sessiz. Söğüt de suskun.

Sahanlıktakiler susmuyorlar. Sözlerin sakızlaştığı saniyeler. Sarı Sabi’nin solgun simasından sicimler sürekli süzülüyor.

Sonra sebepsiz sessizlik. Sakil sözlerden sancılı sessizliğe sayruret. Sözler sakıt. Sadece sigaranın sisi.

Sessizlik sahi mi? Sarı Sabi sevin sin mi? Sahanlıkta sarılıp sussalar... Sonra da Sarı Sabi’ye sarılısalar... Soluksuz saniyeler.

Saffetli’yle Sadakatsiz susuyorlar sahanlıkta.

Saffetli, Sarı Sabi’nin sığındığı sine. Sadakatsiz, Sarı Sabi’nin serbazi.

Sevgililerdi. Sarı Sabi’yi de severlerdi. Seviyorlar da.

M...

Mazim meydan muharebesi.

Muhlis martılarla, mor menekşelere müsaadenizle me-
ramımı mırıldanacağım, Marmara'nın mavisinde.

Mabudem. Mâhrû maşuğum. Mevcudiyetimin manası.

Meğer...

Mağrurdu malumunuz mahbubem. Mecnun mühimser
mi? Maşuk, meleğidir mecnununun.

Müptelasıydım mabudemin. Müptelasıydım muzipli-
ğinin, masumiyetinin.

Meğer mezbeleymiş mizacı, meğer mezarlıkmiş mahi-
yeti, meğer murdarmış meşrebi.

Münferit muradım maşuğumun memnuniyetiydi.
Münhasıran mücadelemin maksadı mahbubemin mutlu-
luğuydu. Maddiyat da maneviyat da maşukumdan maa-
da manasızdı. Muhtasaran muhakememde mabudemden
mamuldüm.

Mutlulukla mutsuzluk mizanında mekikle muhatap-
ken mağlubiyetle müyessermişim meğer.

Madrabazmış maşuk, maskaraymışım masalında.
Mahpusmuşum maşuğun mabedinde.

Meğer mahsus memnunmuş, meğer mahsus mutluy-
muş.